

1. Stunten met steppen

‘Yes! Nog één level ...’ Razendsnel beweegt Amir de muis heen en weer. Nog een paar hindernissen en hij is bij de schat. Pas op! Daar is de tijger! Vlug een zijpad in, nu over een hek, hij is er bijna ...

Ineens staat zijn moeder naast hem. ‘Amir, stop maar. Je hebt lang genoeg gegamed.’

O nee hè ... mis! Zijn mannetje zakt in de kuil. Game over! Geërgerd draait Amir zich om. ‘Manma¹! Ik had hem bijna!’

Manma glimlacht. ‘Leuk. Maar misschien is het fijn om even buiten te spelen en de buurt te verkennen?’

Zijn gezicht betreft. ‘Alléén zeker. Daar is niks aan.’

Hij kent hier nog niemand. Eergisteren zijn ze naar deze flat op dit grote eiland verhuisd. Hij en zijn vader en moeder en zijn zusje Hannan. Omdat bappa² volgende week met een nieuwe baan begint als ranger op het naburige schildpadeiland.

‘Je kan toch steppen?’ dringt moeder aan. ‘Of vliegeren, samen met Hannan?’

Amir rolt met zijn ogen. Hij gaat echt niet met zijn kleine zusje spelen. Ze is pas zeven! Maar alléén? Het kan wel.

1: Manma: mama.

2: Bappa: papa.

Op het vorige eiland speelde hij ook altijd in zijn een-tje. Niemand wilde vrienden met hem worden, zodra ze erachter kwamen dat hij ...

Hé, wat is dat? Buiten klinkt geschreeuw.

Amir buigt naar het raam en kijkt naar beneden. Zijn moeder gluurt mee. Een man en een jongen lopen op straat, een paar meter achter hen volgt een vrouw in een bruine abaya³. Ze sjouwt een boodschappentas met zich mee. De man kijkt over zijn schouder en stort een lading boze woorden over haar uit, waarop de vrouw vinnig terugpraat.

Ruzie? Het lijkt erop. De drie mensen verdwijnen in de flat. Even later klinkt het gebonk van voetstappen op de trap. Daarna gemorrel van een sleutel in het slot en een dichtslaande deur.

‘Het lijkt erop dat dit onze nieuwe burens zijn’, zegt moeder.

Amir knikt. Hij staart naar buiten. Recht tegenover hen staat zo’n zelfde flatgebouw als waar zij in wonen. Alleen bestaat de onderste rij uit allemaal winkels. Een bakker, een kledingwinkel, een fietsenmaker en een buurtsuper. Een paar meisjes lopen vrolijk kletsend de bakkerswinkel uit, maar Amir let niet echt op hen. Die buurjongen leek ongeveer net zo oud als hij. Misschien gaat het hier

3: Abaya: een lange jurk voor islamitische vrouwen. Het kledingstuk bedekt het hele lichaam behalve het gezicht, de handen en voeten.

wél lukken om vrienden te krijgen? Dat zou geweldig zijn! Voorlopig heeft hij nog vakantie, hij hoeft pas over vijf weken naar school. Niemand hoeft er dus achter te komen dat hij ...

Beng! Weer een bons. De deur van de burenen?

‘Wat een herriemakers!’ Moeder pakt een stapel borden uit een van de verhuisdozen en loopt ermee naar het aanrecht. ‘Amir, als je niets te doen hebt, mag je mij wel helpen met uitpakken.’

Amir reageert niet. Kijk, daar gaat die jongen! Met een step in zijn hand. Een stuntstep. Amir drukt zijn neus bijna plat tegen het raam om de jongen te volgen. Hier op straat kun je niet goed stappen. Is er verderop misschien een mooie speelplek waar die jongen naartoe gaat?

Hij klapt de laptop dicht. ‘Manma, ik ga buiten stappen!’

Waar is-tie nu gebleven? Amir slaat linksaf en speurt de straat door. Kan die jongen al zo ver weg zijn? De haven moet ergens links zijn. Grote kans dat daar ruimte is om te stappen. Meteen gaat hij die kant op. Langs een rij huizen, langs het sportcentrum, langs een garage met een tankstation. Opeens ziet hij tussen alle gebouwen een opening. Ja hoor, daar liggen de dhoni’s⁴ aangemeerd. En ... daar

4: Dhoni: traditionele vissersboot, gemaakt van het hout van de kokospalm.

is zijn buurjongen! Met zijn rug naar Amir toe maakt hij flinke sprongen op zijn step.

Wow, die kan hoog!

Amir neemt een aanloop en hopt achter hem aan. Hup, voorwiel omhoog, dan achterwiel, daarna landen en nog eens. Vlak voor de muur van het havengebouw draait de jongen om en staat stil met één voet op zijn step. Zijn tanden schitteren blinkend wit als hij naar Amir grijnst. Even wacht hij tot Amir ook is omgedraaid, dan start hij tegelijk met hem. Naast elkaar springen ze tot het eind van de haven. Daar stoppen ze en kijken elkaar aan.

Nu ziet Amir pas goed dat de jongen een stuk langer is dan hij. En heel wat magerder. Maar hun haren zijn even glad en donker. En de kleur van hun huid is bij allebei zo bruin als een kokosnoot.

‘Mooi ding.’ De jongen knikt naar Amirs zwartblauwe stuntstep. ‘Kan jij dit?’

Hij zet af, maakt vaart en springt opeens omhoog terwijl hij de step een rondje in de lucht laat draaien.

‘De tail whip!’ lacht Amir. ‘Makkie!’ Meteen doet hij de jongen na en probeert nog hoger te springen.

Samen doen ze de tail whip tot ze aan de andere kant van het haventerrein zijn. Daar daagt de jongen hem uit. ‘Twee keer rond?’

Waarom niet? Amir heeft het niet eerder geprobeerd, maar één keer moet de eerste zijn. Hij maakt flink tempo, gooit zijn voorwiel de lucht in ... Mis! Pff, het valt niet

mee om zijn stuur tweemaal razendsnel rond te draaien en dan nog goed te landen ook.

De jongen maakt er ook niet veel van. 'Moeilijk', steunt hij. Hijgend leunen ze voorover op hun stuur om even uit te rusten.

'Jij woont in dezelfde flat als ik.' Amir noemt zijn adres. 'Cool.' De donkere ogen van de jongen lichten op. 'Dan ben jij dus mijn nieuwe buurjongen?'

'Klopt. Samen met mijn vader en moeder en zusje.'

'Hoe oud ben jij?'

'Twaalf.'

'Ik ook. Ik heet Hamid. En jij?'

'Ik ben Amir.'

Ineens lacht de jongen. Amir knippert met zijn ogen. Wat is er? Doet hij iets fout? Net als hij wil vragen wat er is, zegt Hamid: 'Die stem van jou! Haha! Zo donker ... net die van mijn vader.' Met een diep bromgeluid herhaalt hij: 'Ik ben Amir.'

Er trilt een spiertje in Amirs wang. Bah, begint het nu weer? Op zijn vorige school riepen sommige jongens: 'Daar heb je dat miezerventje met die maxistem!' Gaat deze Hamid hem nu ook pesten met zijn lage stem?

Even weet Amir niet hoe hij moet reageren, maar als hij Hamids vrolijke lach ziet, haalt hij zijn schouders op. 'Zo praat ik nu eenmaal.'

'Maakt niet uit, joh! Ik vind jouw stem wel grappig.'

Hamid geeft hem een duwtje tegen zijn arm. 'Naar welke school ga je?'

Als Amir de naam noemt, begint Hamid te stralen. 'Daar zit ik ook! In welke groep?'

School ... Hij moet er nog niet aan denken. Met tegenzin vertelt Amir in welke klas hij komt. Nu weet Hamid nog van niets, nu wil Hamid nog met hem spelen, maar straks ... Hij zucht.

'Heb je geen zin in school?' Hamid kijkt hem scherp aan. 'Het is best leuk bij ons, hoor. De leerkrachten zijn streng maar eerlijk. We doen veel sport en werken vaak met thema's en ...'

Hij onderbreekt zichzelf. 'Maar vakantie is natuurlijk leuker.'

'Precies!' zegt Amir. Opeens weet hij wat hij moet zeggen. 'Ik vind het vervelend om alweer naar een nieuwe school te gaan. Twee jaar geleden kwamen we uit Sri Lanka, daar heb ik altijd gewoond. Ik moest enorm wennen aan alles op de Malediven. Eindelijk was alles normaal, gingen we wéér verhuizen. Naar dit eiland.'

Hamid knikt. 'Lijkt me ook lastig.' Direct erachteraan vraagt hij: 'Ken jij de wallride?'

Amir knippert even met zijn ogen, schudt dan zijn hoofd. 'Hoe gaat-ie?'

'Let maar op.' Hamid stept een eindje bij het havengebouw vandaan. Dan keert hij, maakt vaart en springt omhoog. Met allebei de wielen rijdt hij een kort moment tegen de

muur, voordat hij zich afzet en weer op de grond landt.

‘Nu jij, Amir.’

Het ziet er niet moeilijk uit, maar het is het wel.

‘Je moet bij de muur je hielen los van de step houden’,
tipt Hamid.

Ja, dat is het. Nu gaat het beter! Amir beukt tegen de muur,
rijdt er een enkele seconde tegenop voor hij weer neer-
ploft.

‘Je knieën buigen! Kijk zó!’ Opnieuw doet Hamid het voor.
Wow, dat gaat mooi! Een paar tellen rijdt Hamid hori-
zontaal tegen de muur, dan zet hij zich af, buigt zijn
lichaam ...

Boing! Oei, dat gaat fout! Hamid springt met één voet half
op het dek van zijn step, zwikt en valt languit met zijn
lichaam over de step heen. Meteen komt hij overeind en
drukt met een pijnlijk gezicht zijn handen tegen een knie.

‘Au! Dat doet gemeen zeer!’

‘Laat zien!’ gebiedt Amir.

Het ziet er niet uit. Een lelijke schaafwond met zand en
kleine steentjes erin. Snel duwt Hamid zijn hand er weer
tegen.

‘Dat moet schoongemaakt worden, anders gaat het zwe-
ren’, zegt Amir. ‘Je moet naar huis.’

Even lijkt het of Hamid niets gehoord heeft, maar dan
komt hij traag overeind. Half hinkend zet hij een paar
stappen.

‘Gaat het?’ vraagt Amir bezorgd.

‘Het zal wel moeten.’ Hamid pakt zijn step, zet zijn ene voet op het dek en stept er langzaam vandoor. Amir volgt hem. Zonder wat te zeggen leggen ze steppend en lopend de weg naar huis af. Op de trappen in de flat tillen ze hun step op en dragen hem naar boven.

Wat een herrie komt er van de vierde verdieping! Amir spitst zijn oren. Schreeuwende stemmen. Ruzie? In het huis van Hamid?

De jongens blijven stilstaan op de galerij. Amir ziet dat Hamid zijn lippen op elkaar klemt. Er is geen twijfel mogelijk. Hamids ouders hebben alweer ruzie.

Schor mompelt Hamid: ‘Sorry.’

